

HOOFDSTUK 1

RJ

‘Eet eens op, jongen, ik ga trouwen.’

Dat waren de eerste woorden die mijn moeder tegen me zei toen ik vanmorgen de keuken in liep. Natuurlijk dacht ik dat ik droomde. Dat het niet echt mijn moeder was die daar bij het fornuis pannenkoeken stond te bakken en zo ontspannen over haar spontane huwelijk sprak. Ik was duidelijk verzeild geraakt in zo’n onsamenhangende droom waarin alles even onlogisch is.

Maar nee, ik was wakker. Wakker en blijkbaar midden in mijn moeders midlifecrisis beland. Ik wist dat ze al een paar maanden iets met een nieuwe vent had, maar het boeide me verder niet zo. De relaties van mijn moeder duren nooit lang.

En toch zit ik hier, nog geen acht uur later, in een slecht passend pak achter een bord zalm, met naast me een al even verbijsterde wildvreemde die ik nu mijn stiefbroer moet noemen.

Ondertussen staan onze respectievelijke en zogenaamd volwassen ouders elkaar op de dansvloer te bepotelen op de maat van lome, schunnige nineties-r&b. Een beeld dat voer biedt voor ontelbare nachtmerries.

Mag ik nu meteen dood?

‘Misschien was het de vis,’ zegt Fennelly, die naast me zit en een tikje groen is aangelopen, ‘maar het voelt alsof er iets mijn maag in is gekropen wat daar nu ligt te creperen.’

Of misschien komt het door zijn pa, die mijn moeder staat te betasten in een zaal vol bedienend personeel dat naast hun minimumloon beslist te weinig fooi krijgt om deze ellende te moeten aanzien.

‘Als de Apocalyps aanbreekt,’ mompel ik tijdens mijn eigen trage, pijnlijke marteling, ‘en een of andere gast met een honkbalknuppel vraagt of ik nog een paar laatste woorden heb, dan kan ik zeggen dat ik het kwaad reeds met eigen ogen heb gezien en nergens meer bang voor ben.’

Fenn slaat grinnikend nog een glas champagne achterover. Hij werkt dat spul weg alsof hij aan de borst al bubbels kreeg. Misschien moeten ze een tuinslang voor hem regelen. Of een infuus.

Ik weet nog niet wat ik van hem moet denken. Een paar uur geleden hebben we elkaar bij het altaar voor het eerst gezien, toen we ieder aan een kant van het middenpad in een verder lege kerk stonden en onze ouders elkaar eeuwige trouw hoorden beloven. Ik krijg niet echt hoogte van deze knappe blonde jongen, in wiens zak ik duidelijk een heupfles zie zitten.

Hij heet Fennelly Bishop, een compleet belachelijke naam, maar dat moet ik nodig zeggen. Net als ik gaat hij tegen zijn naam in verzet en daarom mag ik hem Fenn noemen. Ik vermoed dat hij aan sport doet, of er op zijn minst goed in is, want hij is lang en gespierd, het soort lijf dat je niet in de sportschool krijgt. Al kan hij natuurlijk ook een peperdure personal trainer hebben, zo’n kleerkast die bij hem thuis in zijn gigantische villa langskomt en twee ton per jaar beurt om dit rijke oogappeltje in topconditie te houden. Het zijn mensen met geld, Fenn en zijn pa. Dat stralen ze aan alle kanten uit. Dat zie je aan hoe hij hier zit, met zijn pink omhoog en zijn benen wijd, een beetje achtervergeleund, alsof we hier alleen maar zijn om hem met onze wonderlijke paupergevoonten te vermaken.

‘Als ik mijn memoires ga schrijven,’ zegt hij, terwijl hij zijn vlinderdasje losmaakt, ‘dan herinner ik me deze dag als het moment waarop ik ontdekte wat het tegenoverstelde van porno is.’

Ik grinnik ingehouden. Die jongen heeft humor, dat wel.

Fenn hoeft zijn lege glas niet eens omhoog te houden of het wordt al bijgeschonken door een van de zes in smoking gestoken obers die zich in de schaduwen van deze chique balzaal hebben verscholen. Het tafelzilver van deze countryclub is echt van zilver en ik vraag me af of ik bij vertrek door een metaaldetector moet. Er komt iemand aangesneld om in te schenken, maar Fenn pakt meteen de fles. We zitten hier in Greenwich, niet ver van Davids villa, en die moet, als je bedenkt hoeveel het lidmaatschap van deze tent kost, werkelijk gigantisch zijn. Een compleet andere wereld dan het voorstadje aan de andere kant van de staat waar mijn moeder en ik en de rest van de lagere middenklasse wonen.

‘Zie je die griet daar? Ze kijkt naar je.’ Fenn knikt in de richting van mijn schouder.

Niemand kan zeggen dat ik onbeleefd ben, dus ik draai me om en volg zijn blik. Een kleine brunette in serveerstersuniform glimlacht zogenaamd verlegen en trekt dan een wenkbrauw op.

Ik ga weer recht zitten. ‘Nee, laat maar,’ zeg ik tegen hem.

‘Ik weet het niet, man.’ Fenn houdt keurend zijn hoofd schuin. ‘Ze is best leuk. Ik denk niet dat het iemand opvalt als je haar meeneemt naar het magazijn of zo.’

Een scharrel is wel het laatste waar ik zin in heb. Het gaat nog weken duren voordat ik het ouderlijke paringsritueel dat ik momenteel voor me zie uit mijn geheugen zal hebben gewist. Fenn ziet dat blijkbaar aan me, want hij schuift grinnikend een ver dwaald glas met inhoud naar me toe.

‘Nee.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Niet de juiste plaats, en ook niet het juiste moment. Een beetje als rukken terwijl ik weet dat mijn pa in de kamer naast me zit. Dan wil-ie niet hard worden. Het voelt niet goed, snap je wat ik bedoel?’

Die gast is veel te open.

‘Maar ik heb de mazzel,’ gaat hij schouderophalend verder, ‘dat hij niet vaak thuis is.’

Mijn moeder wuift vanaf de dansvloer naar ons. Vervolgens vergeet ze prompt dat we bestaan omdat Fenns vader zijn hand op haar door wit satijn bedekte bil legt. Hij knijpt er eens even

goed in en ik ga bijna over mijn nek. Voor een bruiloft is dit een bescheiden vertoning, met meer personeel dan gasten. Alleen wij vier, allemaal keurig gekleed voor deze gezellige oefening in psychologische oorlogvoering.

‘Dit is te erg,’ zeg ik kreunend boven het glas, waarvan ik de inhoud niet eens proef als ik die doorslik. ‘Alsof je zit te kijken naar een seksscène op tv met je ouders naast je op de bank.’

‘Erger. Alsof je zit te kijken naar een seksscène van je ouders op tv met je ouders naast je op de bank.’ Fenn is ondanks zijn overduidelijke afkeer op zo’n wonderlijke manier geboeid dat hij zijn ogen niet van hen af kan houden.

‘Schaamte en walging, dat voel ik.’

Uit medeleven schuift Fenn de fles naar me toe. ‘Hier, man. Je kunt nooit te vroeg beginnen met foute uitvluchten.’

Ik zet de zware fles aan mijn lippen. ‘Proost?’

Het punt met dure champagne is dat het zo snel wegdrinkt. Het valt me amper op dat Fenn de lege fles voor een tweede verruult. Onze ouders staan nog steeds op de maat van een gênante oude hit in slow motion tegen elkaar aan te rijden. Ondertussen zit de dj, zich niet van ons lijden bewust, op zijn telefoon Twitter te checken.

‘Dit is bizar, hè?’ Fenn is inmiddels bezig om een geborduurd stoffen servet in misvormde origami te veranderen. ‘Ik bedoel, als ze nu alle twee dood neer zouden vallen. Laten we zeggen dat een kroonluchter heel genadig op hun hoofden belandt terwijl wij hier zitten. En dat een glasscherf dwars door de zaal vliegt en mijn aorta doorklieft en dat ik bijna doodbloed en vervolgens in coma raak... Dan ben jij wettelijk gezien degene die moet bepalen of ze de stekker eruit trekken.’

‘Waar heb je het over, man?’ Die gast klokt een fles bubbels weg en denkt meteen dat hij Nietzsche is.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat het nogal een verantwoordelijkheid is. Familie zijn. Wat weten we nu eigenlijk van elkaar?’ Hij valt stil en kijkt me zo lang en onderzoekend aan dat ik ongemakkelijk naar achteren leun. Bezopen mensen staan bekend om hun plotselinge uitbarstingen. ‘Ik ben je naam nu alweer kwijt,’ zegt hij

tot zijn eigen verbazing. ‘Shit, ik weet het echt niet meer.’

Ik moet wel lachen. ‘RJ,’ zeg ik behulpzaam, en op hetzelfde moment klinkt er een volgend langzaam deuntje. Jezus, nu is het genoeg. Ik kan die dj wel vermoorden. Hij doet dit vast expres.

‘Is dat een afkorting of zo?’ vraagt Fenn.

“‘Of zo’”? Denk je dat mijn ouders hun favoriete letters van het alfabet uitkozen toen de dokter me aan mijn voetje omhooghield?’

‘Hebben ze dat gedaan?’

‘Nee. Het staat voor Remington John.’ Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en houd mijn hand rond het scherm. Ik zie een MacBook in het wifinetwerk en durf met enige zekerheid te stellen dat een apparaat met de gebruikersnaam ‘Grandmaster Gash’ eigendom is van die sukkel met zijn koptelefoon die hier de muziek verzorgt.

‘Rémington John?’ Fenn snuift hoorbaar. ‘Echt zo’n arbeidersnaam.’ En ja hoor, daar hebben we het verweerde rijke klootzakje.

Ik ben nogal afgeleid doordat ik tegelijkertijd op Spotify zit, dus ik moet mijn best doen om me te herinneren waar we het over hadden. ‘Mijn pa was begin jaren tachtig nogal fan van David Carradine. En trouwens, Fennelly... Zo’n naam kan toch zo in *The Sound of Music*?’

Hij haalt zijn schouders op, het stoort hem niet. ‘Mijn vader zou zeggen dat het een oude familienaam is, maar ik ben er vrij zeker van dat mijn moeder hem van een of ander babyblog heeft gehaald.’

Midden in een bijzonder hartstochtelijk dansje op ‘Wicked Game’ van Chris Isaak schalt opeens Weird Al door de speakers.

De dj rukt zijn koptelefoon af en struikelt bijna over zijn kruk in zijn haast om te ontdekken wat er mis is.

‘Wat is dit nu weer?’ Fenn werpt een blik op mij en dan op mijn telefoon. ‘Zit jij hierachter?’

Ik rol met mijn ogen. ‘Mocht ik willen, ik zit alleen maar mijn berichten te checken.’

Ik verbreek de verbinding met de wifi en stop mijn telefoon weer in mijn zak, zodat de dj de controle kan overnemen. Mijn moeder en David lopen ontspannen naar ons toe. Zwetend, glimlachend,

zonder een greintje spijt over hun gedrag van daarnet.

‘Tijd om de taart aan te snijden, vinden jullie ook niet?’ Mijn moeder lacht blij en oprecht, en dat maakt me heel even iets minder cynisch en bitter over deze plotselinge verandering in het leven van ons allebei. Dan ziet ze de twee lege champagneflessen staan en trekt een wenkbrauw op.

Ik haal mijn schouders op, zo’n gebaar van: ‘Wat doe je eraan?’ Sorry, maar niet heus. Ik bedoel, ze horen die zoi als zware pijnstillers uit te delen. Wat ik net op de dansvloer zag, grenst aan een gevalletje waterboarden.

‘Je had gelijk.’ David, mijn moeders nieuwe en welbespraakte zak met geld, pakt de whisky met ijs aan die hem door een plichtsgetrouwe ober wordt aangereikt en neemt snel een slokje. ‘We hadden toch een band moeten inhuren.’

‘Er is nog genoeg tijd om de hele zoi in ons vliegtuig te gooien en naar Vegas te verkassen,’ zegt Fenn op spottende toon.

Het ontgaat me niet dat hij ‘ons vliegtuig’ zegt. Want de Bishops hebben inderdaad hun eigen privévlucht. Jezus, wat is dit voor wereld en hoe ben ik hier beland?

Fenn houdt zijn lege fles omhoog om aan te geven dat hij er nog eentje wil, maar zijn vader wuift de bediening weg. Fenn knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Wat nou? We hebben toch iets te vieren?’

David werpt een korte blik op zijn zoon. ‘Volgens mij heb jij genoeg gehad.’

‘Ik ga even naar het toilet,’ zegt mijn moeder. Ze stapt naar me toe om een pluisje van mijn revers te halen en kijkt me met een glazige blik iets te lang aan. Dat vind ik zo erg, als ze sentimenteel gaat doen. Niks voor mij. Zeker niet als ik het slachtoffer ben van haar vluchtige neiging tot genotzuchtige rampspoed. ‘Kunnen mijn jongens zich ondertussen gedragen?’

O nee. Ik wil niet dat ze mij onder haar ‘jongens’ schaaft.

Zodra ze is weggelopen, blijft David er ongemakkelijk bij staan. Hij kijkt eerst op zijn horloge en dan op zijn telefoon. Zijn blik dwaalt door de zaal, alsof hij op zoek is naar iets wat om zijn dringende aandacht vraagt, maar helaas, zonder succes. Hij zit

met ons opgescheept, met twee gedesillustreerde jongemannen die wachten totdat hij wegloupt, zodat we een volgende fles champagne soldaat kunnen maken.

‘Dus...’ Man, wat heeft hij het moeilijk. Nu wordt het voor ons allemaal gênant. ‘Is het gezellig hier? Hebben jullie elkaar al wat beter leren kennen?’

‘Hebben jullie elkaar al wat beter leren kennen?’ kaatst Fenn terug.

Zelfs ik schrik van het venijn in zijn toon. De afgelopen paar uur was Fenn heel relaxed, het gesprek ging vanzelf. Maar misschien zijn die ontspannen houding en dat snelle lachje uitsluitend bestemd voor mensen die niet zijn vader zijn.

Zijn vader hoest en frunnikt aan de knopen van zijn smoking. ‘Eh, ja, ik weet dat dit nogal plotseling was...’

‘Een aanval van heftige diarree, dát is plotseling,’ onderbreekt Fenn hem met een ijzige blik in zijn lichtblauwe ogen. ‘Je had tijd genoeg om de bloemstukken te regelen, dus je had ook tijd om te beseffen waar je mee bezig was.’ Hij kijkt even snel mijn kant op. ‘Niet lullig bedoeld, hoor.’

Ik haal mijn schouders op. Ik bedoel, ik ben ook maar een nietsvermoedende toeschouwer van deze ramp.

‘Hoor eens, Fennelly, ik snap best dat...’

‘Ik ben er, oké?’ Fenn kapt zijn vader af met een harde uitdrukking en een afwijzende toon die me het gevoel geven dat ik stoor bij god mag weten wat voor gezeik er tussen die twee speelt. ‘Deze hele teringzooi is het gevolg van jouw egoïsme en laten we niet doen alsof dat niet zo is.’

Davids gezicht verstrakt volledig. De gelijkenis met zijn zoon is treffend. Dezelfde bouw, dezelfde ijsblauwe ogen, hetzelfde blonde haar. En David is zo’n vent die bijna niet ouder lijkt te worden. Hij zou voor Fenns grote broer door kunnen gaan. Een beetje zoals mensen mijn moeder, met haar lange donkere haar en smetteloze huid, vaak voor mijn oudere zus aanzien.

‘Fennelly.’ David kijkt met een zucht naar zijn zoon. ‘Kun je niet even je best doen? Een paar uurtjes?’

Fenn pakt zijn telefoon en scrollt door zijn berichten. ‘Whatever.’

Nu richt David zijn aandacht op mij. Geen idee wat hij wil, medeleven of solidariteit, maar als hij merkt dat ik geen van beide ga aanbieden, klemt hij zijn kaken op elkaar en loopt naar de taart.

Ik weet ook nog niet wat ik van David Bishop moet denken. De eerste indruk is niet bepaald geweldig. Een paar uur geleden had ik helemaal nog geen mening over hem, toen was hij de zoveelste scharrel van mijn moeder die ik nooit had gedacht te zullen ontmoeten. Totdat mijn moeder me opeens een stel goedkope manchetknopen in mijn hand duwde, had ik geen enkele reden om te denken dat hij anders zou zijn dan de eindeloze reeks mannen met wie mijn moeder een korte maar heftige relatie heeft gehad. Ik doe al heel lang geen poging meer om hen te leren kennen of zelfs maar hun namen te onthouden.

‘Sorry,’ zegt Fenn tegen me. ‘Dat was nogal ongemakkelijk.’

Dat kun je wel zeggen. Ik lach spottend. ‘Jullie zijn zeker nogal close?’

‘Je weet dat je onderaan de prioriteitenlijst staat als het vliegtuig je om vier uur komt halen voor een bruiloft die om zes uur begint. Op dertigduizend voet zat een kleermaker achter de naaimachine mijn broek om te zomen.’

‘Dat is hard.’ Ik slaak een zucht. ‘Ik kan je wel vragen wat jouw vader met mijn moeder van plan is, maar ik geloof dat we een paar stappen hebben overslagen en nu al zijn aanbeland bij “Wie gaat er boven in het stapelbed?”’

‘O, fuck.’ Hij kokhalst vol walging. ‘Ik bedenk me net dat jouw moeder waarschijnlijk in dat vliegtuig heeft gewerkt. Ik heb vast staan rukken op hetzelfde toilet waar zij hebben geneukt.’

‘Jezus, Bishop, kun je je trauma’s voor je houden?’ Na deze bruiloft moet ik echt in therapie.

Fenn neemt een slok uit zijn heupfles. ‘Hoe zit het met jou?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wat vind jij leuk? Wat doe je als je niet wordt meegeslept naar een moetje?’

‘Daar mag je geen grappen over maken.’ Als mijn moeder zwan-

ger blijkt, pak ik de trein naar de andere kant van het land.

De obers komen aangeloopen om nieuwe borden neer te zetten. Ze trekken een fles zoet ruikende dessertwijn open, die Fenn met een wil proeven.

‘Je begint straks aan je laatste jaar, hè?’ dringt hij aan. ‘Waar zit je op school?’

Het is iets ingewikkelder dan dat. ‘Strikt genomen nergens.’

‘Shit, je bent toch niet zo’n kind dat thuisonderwijs krijgt?’ Hij schuift een stukje op nu hij beseft dat we eerder allebei uit dezelfde fles hebben gedronken. ‘Je bent toch wel tegen alles ingeënt, hè?’

‘Ik heb het afgelopen semester op een openbare school in Winchester gezeten. Waar ze het verstandig vonden dat ik voortijdig aan de zomervakantie begon.’

‘Je bent van school gestuurd.’ Hij lijkt enigszins onder de indruk. ‘Was het verdiend?’

‘Ligt eraan hoe je het bekijkt.’ Vanaf het allereerste moment dat ik daar naar binnen liep, had de rectrix het al op me gemunt. Na één blik op mijn dossier had ze haar mening klaar. Al heb ik niet bepaald mijn best gedaan om die te veranderen.

‘Wat heb je uitgevreten?’

‘Derek, een vriend van me, heeft tijdens een brandoefening de auto van een van de leraren gejat.’

Fenn glimlacht. ‘Goed zo.’

‘We zijn met een paar man door de buurt gaan joyriden totdat we ons bij de Taco Bell klemreden bij een wegversperring.’

‘Hebben ze jullie onder schot gehouden?’

‘Ze gooiden *stop sticks* op de weg, die Derek bijna allemaal wist te ontwijken, maar we hebben toch een band lek gereden.’

‘Het is een wilde boel in de buitenwijken.’

Het is ook volledig uit mijn duim gezogen.

Ik ken niet eens iemand die Derek heet.

Maar ik vertrouw niemand die me beter wil leren kennen en ik ga niet zomaar een onbekende van munitie voorzien. We zijn niet opeens bondgenoten omdat onze ouders nu getrouwd zijn.

Mijn moeder komt weer terug en zij en David willen dat we

naast de tweelaags bruidstaart gaan staan en toekijken hoe zij elkaar hapjes voeren. Vervolgens beginnen ze heel sentimenteel en in tranen te vertellen hoe blij ze wel niet zijn, maar ik probeer ondertussen in te schatten bij wie van de obers ik een joint kan bietsen. Want een van hen heeft er beslist eentje op zak. Al neem ik momenteel ook genoeg met een lepel arsenicum.

‘Ik had nooit kunnen denken dat ik hier zou staan.’ Mijn moeder heft haar glas.

Je hebt er anders flink je best voor gedaan, flap ik er bijna uit.

Dat weet ik voor me te houden, maar het is wel waar. Mijn moeder heeft vaker een nieuwe vriend dan dat ze de olie in haar auto laat verversen. Ze heeft mijn hele kindertijd lang relaties gehad met mannen die het vrijblijvend wilden houden. Al deed ze nog zo haar best, meer dan iemands maîtresse worden of aan het lijntje worden gehouden totdat die gasten een vrouw vonden die wel geschikt was als echtgenote zat er voor haar niet in. Haar werk als stewardess betaalt goed, maar veel mannen willen niet trouwen met een vrouw met een verleden. En dat verleden, dat ben ik dus. Ze heeft in de loop der tijd zoveel onzin van die kerels moeten slikken dat het denk ik geen wonder is dat ze eieren voor haar geld koos en ja zei tegen de eerste de beste die haar ten huwelijk vroeg. En ik vermoed dat het feit dat ze hem nog geen drie maanden kent ruimschoots wordt goedgeemaakt door het feit dat hij stinkend rijk is.

Niet dat ik mijn moeder een golddigger wil noemen. Ik kan het haar niet kwalijk nemen dat ze een beetje financiële zekerheid wil. Maar ze valt op een bepaald type. En ik vraag me af of we hier ook zouden staan als David niet goed was voor het equivalent van het bnp van een kleine eilandstaat.

Toch vind ik het allemaal niet zo erg, want ze is in tijden niet zo gelukkig geweest. Misschien komt het door de sfeerverlichting, of door haar witte cocktailjurkje, maar ze ziet er vanavond erg mooi uit. Voor een alleenstaande werkende moeder die al achttien jaar zo’n etterbakje als ik moet verdragen, mag ze er zeker zijn. Daarom kan ik het haar eigenlijk niet kwalijk nemen dat ze aan zichzelf heeft gedacht.